

PŘÍBĚH O BAZILIŠKOVI

—
Václav Kahuda

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Městská knihovna v Praze

Příběh o baziliškovi

Václav Kahuda

Znění tohoto textu vychází z díla [Příběh o baziliškovi](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvími Host a Petrov v Brně v roce 2000. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Václav Kahuda: Příběh o baziliškovi), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 22. 10. 2019.

Bylo šedé nedělní dopoledne. V Řevnicích u Prahy. Nedaleko dvoupatrových bytovek stály malé garáže a dílničky s opadanou omítkou, nebo spíše nikdy neomítnuté. Holé vlhké zdi se drolily. Červené cihly do zelené trávy. V širokých lukách plavala nízká hladina mlhy. Někdo venku za rohem túroval trabanta. Motor náhle zařval a ztichl.

V jedné garáži svítila žárovka pětadvacítká. Za zamženým okénkem se hnula pokřivená postava. Uvnitř byl život. Ke sklu se přiblížila neupřímná pokřivená tvář a záhadně se pousmála. Žluva, která seděla na větvičce a pokřiveným zobákem si vybírala čmelíky, s křikem vzlétla a klouzavým letem zmizela v dubině. Bučinu loni pokáceli.

Slezák stál u ponku, nemocnou ruku měl volně loženou v pilinách, druhou si přičísl vlasy a přioplácl šustákovou rádiovku. Na ponku ležel strojek na maso. Nepřítomně si hrál se součástkami, podíval se na ně a pomyslel si: – čamrdy. Zívln a jedním okem zašilhal do nízkého nebe mezi větve pokřivených švestek. Zívln podruhé a zapřemýšlel nad tím, jestli si ráno nezapomněl vyčistit zuby. Krátce říhl a udiveně zaklel, vzkypělo v něm zkyslé mléko od snídaně. Zadíval se pozorně do zpola opadaného švestkového sadu a dál do mokrých, zamlžených luk. Nikde nic zajímavého, je tomu tak už po léta. Náhle se rozhodl. Sundal ze sebe modrý, sepraný skladnický plášť, oblékl si švestkově modrý šusták a vyšel ven. Jemně mžilo. Odkášlal si a polkl hlen. Odmaskl si, kdyby neodmaskl, udělala by se mu u rtů prýštivá neplecha. U nich v kraji se tomu říkalo „šnek“.

Manželka stála v kuchyni, z hrnců šla bramborová pára, vařila se kaše „krtina“ a nadívaný bok „vašek“. Jako dezert se podával švestkový kompot. Rukou odhrnula záclonku a podívala se na Slezáka,

který šel přes udupaný plácek k domu. Naslinila si prst a přilípla si neposlušný vlas. Dívala se, jak Slezákovi vadí kapénky deště a jak mhouří oči. Zapnula rádio, stanici Hvězdu. Slezák si mezitím s rozkoší očistil boty na domovním škrabadle. Celý den se na to těšil. Už od rána se mu motalo v hlavě, jak si vydatně vyškrábe a očistí zablácené barexové polobotky. Kolikrát tajně šlápl do psího výkalu a slastná vlna mu proběhla tělem. Škrabku ostatně každý týden natírá ojetým olejem, co ho má vzadu v garaži plný sud.

Vyběhl po schodech, otíraje se levým bokem o omítku. Nahoře se otřepal a zatúkal. Uslyšel, jak na dveře zaškrábal bazilišek a potom jak tiše pleskají jeho dlouhé blanité spáry na linoleu: Určitě se běží někam schovat a provést mu nějakou neplechu. Usmál se neupřímně a řekl si: čertík, čertíček.

Manželka mu otevřela a on rychle vklouzl dovnitř. Pak se objevilo jeho oko ve dveřním kukátku a pátravě zamžikalo.

Oběd byl vydatný a maštný velmi poctivě. Slezák jedl lžící a vykrajoval občanská sousta, a ta mu opravdu rychle mizela a mastila chřtán. Ostatně bazilišek se taky činil a vláčel po žlutém linoleu kousky mastnoty. Dechovka v rádiu břinkala a dalo se na kafe, „postavila se voda“. Bazilišek tahal proužky masa z talířku, který měl pod dřezem, ven na podlahu, zde je cupoval a jednotlivá sousta vyhazoval do vzduchu a požitkářsky lapal. Byla to ovšem spíše hra. Měl totiž svůj navyký druh potravy, a tento zvyk nehodlal měnit. Ostatně ho tomu naučil Slezák. Ale o tom později.

Bazilišek natrávené kousky mastnoty vždy vydával do květináče od velké tropické kytky za televizí. Vše zahrabal do hlíny zadní nohou. Kytka od jisté doby roste jako z vody. Je silná, šťavnatá, má velké listy a barevné tygrovitě skvrny. Též malí bílí broučci, co žijí

v hlíně, měli z toho velkou radost. Tlející maso bylo v té době nejzdravější stravou, jakou mohla kytka a broučci mít. Ostatně, jednalo se o vzácnou symbiózu. Bazilišek, když rozzlobil Slezáka, utíkal se schovat do velkých listů tropické květiny. Úplně tam zmizel a dál se Slezák neodvážil. Kytka už zabírala celý roh pokoje a kout za televizí u okna. Rozrostla se v tom stále přetopeném a vlhkém bytě. Udělala spoustu výhonků a nových větví. Byla vysoká až do stropu a hustá, plná vzdušných kořenů a navzájem propletených větví s velkými lepkavými listy, z kterých co chvíli spadla kapička jedovaté šťávy. Drželi ji už jenom kvůli baziliškovi, protože věděli, a on to též dal náležitě najevo, že by od nich jinak odešel. A Slezák každou sobotu navlékl gumové rukavice, vzal konev a vnořil se do spleti zelených šlahounů. Pět konví týdně, už dvacet let.

Byl modrý večer. Televize blikala, v zešeřelé místnosti svítila na stěně plechová pirátská loď se žárovkou ve vypouklém těle. Slezák seděl u stolu a dělal z plechové střídky panáčky, byl to zvyk z mladých let, když dělal strážného v pracovních trestních táborech na Jáchymovsku. Byly tam dlouhé služby, a tak se naučil „stavět zvířátka“, nebo jak jim také říkal „breberky“. Bazilišek byl zalezlý v květině a pozoroval rozžhavené lampy skrz perforovanou zadní stěnu televize. Baval se tím, že černý jazyk stočil do ruličky a stříkal dlouhé sliny do rozpálených drátů. Televize prskala.

Šlo se spát. Slezák a jeho manželka měli oddělené lehání, ložničky. Pod každou z těch postelí byly uloženy sterilované, nakládané višně. Když manželka slehla do kanafasu, Slezák už dávno ležel. Na protější stěně svítila modrá noční lampička, zbyla zde z dob, kdy měli malého syna. Syn vyrostl ve velkého bledého eunucha, lampička zůstala stejná. A Slezák si na ni zvykl, vždy se na ni dívá, než se mu zamžije zrak. Vedle jeho velké pomuchlané hlavy ležela malá, aerodynamická baziliškova hlava. Slezák polohlasně chrápal, ale to

byl jen klam, zpod přivřeného víčka se mu lesklo oko. Byl totiž stále na pozoru. Báł se, že žena potichu přijde a zalehne ho. A bude se chtít bahnit. Bude mu dýchat do tváře a v podpaží bude mít zpoceně koláče. Vždy jí zajel mezi bílá stehna svojí mrtvou rukou a zprudka drhnul její mastný pecen. Dodřela se o pelest.

Zato bazilišek měl mžurku pevně zavřenou, ale v pravou chvíli, když Slezák už doopravdy usnul, rozevřel doširoka své nehybné oči a zíral do tmy. V pokoji svítila modrá lampička a dvě malé fosforeskující duhovky. Pak se vyhoupne na peřinák a znehybní. Vydává se na lov. Chytá myši a velké noční chrobáky. Drtí jim svými jehlovými zuby hlavy a klade je na kuchyňský stůl. Loví též velké krysy, pokud se s nimi nespřátelí, a na ně používá svůj jedovatý sklopný zub uprostřed čelistí. Ale ze všeho nejraději má prase na dvorku, v teplém tmavém chlívku. Prase leží na boku, vlhký rypák má mezi kopýtky a velké lidské oko se mu třpytí věčnou slzou. Bazilišek sedává naproti rypáku a vyluzuje tiché hvízdavé zvuky, ale většinou si hledí do očí a mlčí. Jen špička ocásku šustí v suché slámě. To je jeho přirozenost, a tu nemůže zapřít. Ale jinak je velmi klidný. Ďábelsky klidný.

Když se vrací, obyčejně překvapí Slezáka, jak sedí u ledničky, světélko zevnitř barví jeho tvář a on onipuje majonézové kopečky, studená vejce. A blyskotavý rosol s bledou šunkou uvnitř. A s petržilkou. Nachytá ho s mastnými prsty, a to mu musí dát vždy ochutnat od každého kousku, od každé pokrutiny. Stojí tam, u té ledničky, jak dva spiklenci a lesknou se jim tváře.

Ale manželka taky nespí. Též má vytřeštěné oči, zvláště po tom, co jí bazilišek v honbě za velkou probuzenou masařkou přeběhl přes nohu. Leží a pravá ruka jí jakoby mimoděk zabloudí pod peřinu a najde to citlivé promodralé místečko, plné slin, a dva z prstíků

uchopí ten bonbon, tu hašlerku. A tu se její mohutné tělo prohne a ona zařve jako bachyně a rozviklá vázičky na skříni. Slezák s baziliškem strnou, sousta napůl cesty. Špicují uši a nedýchají. Ale oba vědí, o co se jedná. Slezák si spokojeně povzdychne a zadívá se láskyplně na baziliška, na jeho roztažitelnou tlamičku. Je hluboká noc. Okolo projel poslední noční autobus. Z komínů stoupá světlý dým. Jde se do hajan. Nejdříve zachrastily baziliškovy drápy, potom pleskla meziprstní plovací blanka a nakonec suše třeskl tvrdý ocásek. Hodiny bijí čas.

O týden později byla opět neděle odpoledne. Tento čas je v Řevnicích vyhrazený rozjímavému snění a dlouhým opuštěným procházkám v přírodě, po mezích, v řídkých remízkách, v meruňkových zahrádkách, mezi poli. Někteří jsou též v malých dílničkách a garážích. Jsou měkce zaštosováni v přetopených místnůstkách, které jsou přeplněné vyřazeným nábytkem, jenž vytváří mnohá zákoutí a skryté komůrky plné teplé vaty, jež vylínala z vyřazených kobereců z cementárny. Jsou tam zakuklení tiší kutilové, za zamženými okénky. Montují malé strojky náradíčkem z oktávek, šroubováky s doutnavkou zkusmo ťukají do drátů, měkce tlučou lokty do ostění.

V rozsochaté koruně ořešáku sedí velký plch a vytřeštěným zrakem, s lesknoucíma se tmavýma očima, pozoruje prázdné packy. Nechápavě s nimi potřepává. Ještě před chvílí v nich držel velký vlahý ořech a najednou se velkou rychlostí přihnal nějaký zelený tvor, zaštěkal, vytrhl mu ořech a zase zmizel. A navíc ho postříkal pižmem. Vztekle popolezl po větvi, utrhl další ořech a opatrně se rozhlédl. Vycenil dlouhé oranžové zuby a na chvíli znehybněl, pak se zakousl do šťavnaté dužiny a rozkošnický zamručel.

Byl podzim. Slunce zvolna žlutlo a nad krajem plavala oblaka mlh. Mokrý tráva a spadané listí šustilo pod barexovými polobotkami.

Slezák se rozhlédl a pomalu stoupal po stráni. Šel s baziliškem na procházku, na průzkum. Každou neděli takhle chodí provětrat faldy do krajiny, do plenéru. Když potká Slezák některé známé, většínou bývalé kolegy – strážáky, neupřímně se zasměje a říká, že jde „na šoulačku“. Baziliška má schovaného pod švestkově modrým šustákem a on, jako na potvoru, chce ven a cupuje mu spáry na silných zadních nohou teplákovou bundu, a Slezák je nucen říkat, že nese králíka mladému Snítilovi, který mu přistřihne dráčky a umyje ptáčka. A oni se smějí a poplácají ho po čerstvě vyholeném zátylku a říkají, ať si dá radši vaječný svítek a jde do hajan. Všichni se totiž znají z těch krásných prosluněných a krvavých mladých let. Všichni vědí, jak chutnal ten strážácký chlebíček, který ukusovali usoplenýma hubama tam někde na Jáchymovsku. Těch prašných padesát let. Těch radioaktivních svazáckých časů.

Slezák se zastavil a rozhlédl. Bodlo ho u srdce, bazilišek se už podezřele dlouho neukázal. Rozhodl se, že se kus vrátí, bazilišek nejspíš vyčenicchal někde nějakou myš nebo se rozhodl vykrást hnízdo vránám, a tak se zdržel. Chvilí plužil po svahu dolů, pak zakopl a šoural se pomalu po terénní vlně dál tam, kde stojí ty šípky, co je trhal na čaj, když manželka dostala polypy. A uviděl to neštěstí, tu událost. Bazilišek uvízl v trní, v trnkách, jejichž zamželé modré plody tajně miloval. Právě když drtil v zubech kyselou trpkou dužinu a sliny mu tekly po žabí kůži na krku, právě když měl zamželé své opálové oči. Oči jako trnky. Právě tehdy vyplašil v křoví bažanta. Okamžitě zapomněl na trnky a zrak se mu vyjasnil. Skočil mu po krku, zakousl se do duhového perí a nepustil. Velký bažant ho vlácel v nepravidelných kruzích stále dokola a teplá krev stříkala baziliškovi do očí. Najednou uvízl v trní. Dlouhé trny chytly tenkou baziliškovu kůži a nepustily. Aby se zachránil, musel to ukončit, a tak vyklopil dlouhý jedovatý zub, který měl schovaný uprostřed v tlamě. Prudce se vychlípil ze slizničnaté tkáně a zabodl

nešťastnému bažantovi do krku. Pták zachroptěl a vypadl změkklý z baziliškových zubů. On sám však zůstal trčet v ostrých větvičkách a nemohl ven. Chvilí přemýšlel a došel k závěru, že je zbytečné se z keře namáhavě vykusovat, když Slezák zjistí co nevidět, že se bazilišek ztratil, a určitě ho zběsile vyslídí. Nehýbal se tedy a trpělivě čekal na záchranu. A trochu zimničnatě poštěkával. A už slyšel rychlý šustot šustáku a bučivý pláč. Ostře řezavě zaštěkal a zahvízdal. Slezák se zastavil a špicoval uši. A uviděl ho. Polekaně zaštkal a přiskočil ke křoví, okamžitě vytáhl velkou rybičku, rybu, a rychle vyřezal baziliškovi volnou cestu. Popadl ho do náruče a smál se a plakal. Udělala se mu u nosu velká bublina, kterou si rozmázl švestkovým rukávem přes ksicht, a umazal šustákovou rádiovku. Ale to neva, to se vypere. Hlavně že plivník je na světě. Hlavně že se náš šotek našel. Posadil si baziliška za krk, do jedné ruky popadl mrtvolu bažanta a šlo se domů.

Šedivá bytovka se na ně smála a zápach koňských kvasnic z nedaleké kafilérie podbarvil řev obecního rozhlasu, který vysílal vyhlášku o velkohlavosti králíků, o králíčím moru. Bazilišek vesele nadsakoval na vyholené šíji, předníma prackama se držel vyholených vlasů až do půli hlavy, třímal v malé čertovské ručičce se šesti prsty, třímal ty zahnědlé vlasy, ty záhnědy. S vyplazeným černým jazykem ducal Slezákovi do rádiovky a on se smál a polovic ksichtu mu zůstala vážná. Bazilišek měl rozcapené dlouhé zadní nohy okolo Slezákova krku a drápy mu zastrčil do koutku úst: Slezák cítil v hubě zápach slepičinců a špína, která se odmočila baziliškovi z drápů, ty maštalní nášlapky měly chuť prýtu a medu zároveň. Ale Slezák držel, občas si odplivl, ale jinak držel. Fest. Bazilišek vesele nadsakoval, a stále prudčeji a rychleji, náhle se mu z kloaky vysunul fialový suk, malý špičatý spár, a hedvábně blemcal osrstěný sestříhaný krk. Slezák, když lubrikační šlem začal stékat za košili a horká tuhá tužka stále klouzala za ucho, zpozorněl a řekl si uznale: „Kanec, ten má ale

kabel,“ a spokojeně si onípal a vytrhl chloupek z nosu. V tu chvíli bazilišek cuknul pánví a teplý, vazký inkoust postříkal Slezákovi temeno. Ten si sáhl dozadu a našťvaně heknul. Prohlédl si to fialové indigo, které na vzduchu rychle sublimovalo a nechávalo po sobě černý škraloup, a pomyslel si: „Je to holt takovej ten samčí typ,“ zničeně povzdechl.

Sešli z kopečka a už si to křivolace šinuli cestičkou podél trati k rychle se zvětšujícím krabicím. Náhle Slezák ožil, uviděl nějakou velkou postavu, jak se shýbá a dřepá si na jeho škrabadlo. Zrak se mu zjasnil a přidal do kroku. Přijela doktorka Eva, a to je kapitální gól. To je pilotní důvod k radosti. Nemá ji sice rád, ba ji přímo nesnáší, ale když ona vždy rozvíří kalnou oblastní hladinu stranických buněk, nebo jak se v kraji říká – „žákajících žabinců“. Přiveze vždy plno teploučkých zpráv z pražského centra, plno aktualit. Slezák se přiblížil na doslech a dobrý vid. Zůstal skryt za rohem garáže a diskrétně jukal a čekal, až bude dr. Eva hotova. Ta zatím rozepla silné podvazky, sklepala velké kalhotky k velkým bílým polobotkám, vyhrnula plizovanou sukni a zeširoka podřepla na škrabadlo, hlasitě vzdechla a dosedla. Zachrčela a klokotavě zařvala, zvrátila hlavu a ukázalo se žraločí bělmo. Slezák se rychle schoval. Dr. Evě zrudla široká tvář malé zlé holčičky a celým tělem hoblovala opískované železo. Najednou táhle zabučela a udělala velký, pomalý kotoul a zůstala s mezinožím roztaženým do slunce. Hlavu měla zpola zabořenou v mokřím písku a z malých růžových úst jí vyhřezl jazyk. Znehybněla a Slezák za rohem netrpělivě přešlápl, chtělo se mu čůrat a tiskl kolena k sobě. Dr. Eva ještě víc roztáhla velká bílá zkrvavená stehna a uviděla zažloutlé Slezákovo oko, uviděla kalná bulva, smotřela přetrženou hráz. Rozbahněná hrma byla vmasírovaná až k vráscitému pupku. Masačky se slétly. Udělaly černý věnec a sosáky plné krve ztichly. Dr. Eva počkala ještě chvíli a pak dlaní rychle přiklopila živou krustu. Rozmačkala ten

pozdní hmyz a stiskla nohy k sobě. Překotila se do polohy na břicho a z kostkované voskové kabely vytáhla kus vaty a ucpala živou ránu. Pak se zvedla, postavila a upravila si zevnějšek, ulízala fasádu. Velkou bílou polobotkou přihrábla písek a kamení na zkrvavené škrabadlo a na velkou louži, co byla všude okolo. Slezák se musel hodně držet, aby hned neběžel a nevystříkal hadicí své milované, strojním olejem mazané.

Dr. Eva stála ve slunci, na bílé sukni měla krvavý flek, jednu silnou podkolenku shrnutou, a rozhlížela se. Ve druhém patře se hnula záclona a manželka šla nakrájet perník a postavit vodu. Slezák vyšel zpoza rohu a natočil k dr. Evě usmívající se polovinu své tváře. Pokročil a mrtvou ruku uvedl do rozkyvu. Ona ji popadla a chladně se zasmála. Zde je na místě vzpomenout baziliška, který hned po spatření návštěvy, potom, co ucítil pižmo ovčácké feny, potom, co uviděl dr. Evu, bleskurychle se smýkl ze Slezákova krku a vyškrabal se jako rtuť po omítce k pootevřenému oknu do pokoje a tam vyskočil na poličku, na knihovničku. Rychle se vyválel v prachu za květináčem a strnul ve vycpané pozici. Byl nehybný, v nakročené vzpřímené pozici, jen srdéčko rychle tlouklo pod zelenkavou žabí kůží.

Slezák a dr. Eva svorně, bok po boku, se sunuli schodištěm pomalu nahoru. Dřeli malbu a velké železné kování na doktorčině kabelce nechávalo ve zdi hluboký šlic. Zde je na místě připomenout okolnosti, které vedou k občasným návštěvám v Řevnicích. Dr. Eva je vášnivou sběratelkou určitých vlhkých předmětů. Již jako malá divná holčička, o hlavu větší než její vrstevníci, už tehdy se dovedla rozvášnit pro kořeněná psí lejna všech tvarů, barvy a druhů dle hustoty, obsahu a doby strávené na vzduchu. Jedla též hlínu se žížalami. Ale později, na gymnáziu, když už měla za sebou první čmýru, se úplně přiklonila k tuhým, smradlavým válečkům, bobkům

a cákancům. Na vysoké se stranila spolužáků, chodila sama po ulicích, pokud se pilně neučila, a hledala pokrutiny na kraji chodníků a v parku. Jednou na prázdninách u strýčka ji deflorovala stará doga s vysedlými boky a cirhózou jater. Od té doby je možné pravidelně vídat dr. Evu v pražských parcích a ve večerních hodinách hlavně na Letné. Zvláště minulou neděli byl úlovek vydatný a zhurta podařený. Nutno dodat, že od vdavků je dr. Eva velmi vybíravá a má ráda čerstvé zboží. Byla už celá vyhládlá a svrchovaně všecka zduřelá, když vystoupila na nábřeží pod pomníkem a zmizela v nočních křovinách. Plížila se po hliněném svahu, hnětla v dlaních vlhkou hlínu a podle hmatu a čichu nalézala čerstvá lejna. Náhle uviděla velkého tlustého pudla, aprikot, jak stále obchází okolo keříků a chystá se vytlačit jistě tlusté pářící se cepy plné mastnoty a chlupů. Skrčila své velké tělo a potichu se připlížila až k široké vačce, která se co chvíli otvírala a zase zavírala. Uviděla krásné velké hrozny tvrdých vyleštěných kaštanů. Kaštanů s měkkým vnitřkem – nugátem – a tvrdou slupkou vyleštěnou do vysokého lesku, tolik nádhery na smotku šedivých chlupů. Dají se do dlaně, naplive se na ně a ony trochu změknu a pak krásně kloužou do krku a hřejí a příjemně tlačí v žaludku, tlačí, až se vačka svírá. A tak dr. Eva nevydržela a jeden ten plod utrhla. Pudl zaržál a vyskočil. Kousek popoběhl, odtáhl svou paničku a mohutně se ubzdil. Snad právě ta podivná sklizeň uspíšila chod ústrojí a on konečně, vojáček, podřepnul a začal vyměšovat. Tlustá, horká lejna, bílá a tvrdá. Dr. Eva lačně chytala tu nádheru do dlaní, hnětla ten kouřící materiál a vkládala do úst. Když bylo po všem, pudl ulehčeně odběhl a dr. zůstala ještě chvíli ležet na zádech. Dívala se do hvězd, pára jí šla od úst a nozder, žvýkala ještě poslední kousky čokolády. Pak se zvedla, točila velkou kabelou, zpola plnou, a volným krokem šla po Letenské pláni. Právě zde stál cirkus Berolina a dederonský pach tygrů se pevně vsákl do písku a nepouštěl. O kus dál se hrál lakros, na trávníčku. Pobíhala tam veselá mládež, studenti gymnázií a kotlíkáři. Jedli broskve

a měli zahnědlé spodní prádlo, děvčátka též žlutý cákanec tam vpředku. Jinak měli barevné šortky a byli šíleně veselí. A soudcovala Heda. Byla to starší, silná a zdravá Gruzínka, či spíše Řekyně. Byla rusovlasá a seděla nahá v sudu, v dřevěném sudu, který měl na zádech přikurtovaný její souchotinářský syn. Vždy když se hra příliš vzdálila jejímu dohledu, popíchla syna bodcem za ucho a on, plačky se zvedaje, namáhavě a komíhaje sebou i sudem, popoběhne, až padne a rukama si vyhrabe pod sebou mělkou noru. Tam leží, zalezlý pod sudem, a čeká na další bodnutí. A Heda soudcuje, když uvidí nějaký přestupek, obrátí se v sudu, vystrčí ven tlusté bílé hýždě a černý lesklý jazyk jí vyleze z řiti, rozčísne husté tvrdé chlupy, již tu a tam ocelově šedivé, poklepne po vrcholcích hýždí a opět zaleze. Pak se vztyčí dva krevnaté, slizničnaté výrůstky na hrázi, dva vlhké prstíky se zatnou do řiti, která se sama značně vyšpulí, a ostrý hvizd zavřeští nad plání. Holubi poplašeně vzlétli a zmizeli. Pátravé Hedino oko se zalesklo v díře po vyraženém suku. Znovu zapískala, a tentokrát nějak bublavě. Pecičky létaly, prostrílely listy stromů a posekaly drobné větvičky. Ale to už od Sparty běžel tlustý malý člověk a mával baterkou. Přiběhl a bylo vidět, že to je známý trenér fotbalistů, soudruh Kouřil. V pravé ruce měl kyblíček s masérskou tmavě rudou vazelínou. Nabral plnou hrst a zaplácl neutuchající klášter. Tedy kráter a bubliny ztuhly, nebo jen velmi zvolna putovaly vzhůru. A jen jedna se dostala úplně nahoru a pukla. Hutný zápach vykousl díru do listů a hodně jich spadlo.

To vše se stalo minulou neděli. Když dr. Eva přišla domů, děti už spaly a manžel seděl u barevné televize a masturboval, díval se na hlasatelku a nahlas se s ní bavil. Kýval hlavou a blbě se smál. Pak ukonejšil sebe sama vlhkou poloerekcí a tiše se rozplakal. Dr. pohrdlivě hodila hlavou a vykrucujíc se v bocích zmizela v koupelně. Napila se vody a zasmála se. Dost dobře se pamatovala, jak jednou, když neměla už dlouho svou dávku, přišel s krabičkou od sirek,

vyndal kus uschlého trusu a přejel jí s ním pod nosem. Okamžitě zvlhla a upřeně sledovala kus troudu. Manžel ji donutil, aby si vytáhla naruby dobrý metr tlustého střeva, a smýkajíc ho po podlaze, balila na něj prach, a tak konečně uklidila. Batolila se jak blátotlačka a se zalomenou hlavou lapala po kousku vonné ambry. Pak ji dostala, ale tohle příkoří v ní hořelo dál.

A tak tuhle podzimní neděli přijela dr. Eva do Řevnic předzásobit se na zimu, jelikož Slezák díky svým policejním konexím dovedl sehnat celý valník sušeného trusu od služebních psů. Malé bobčky od heroinových kníračů z hranic a velké kusy od masožravých vlčáků z vnitrozemí a strašidelné kypré válce od lidožravých dobrmanů z policejních objektů, z politických vil. A taky přijela dr. Eva proto, aby naplnila plechovou torbičku v podpaží tajnými zprávami a udáními, které s hodinovou pravidelností zjišťuje Slezák. Drali se teď oba vzhůru a vidina zmařených lidských osudů je hřála u srdce. Otevřely se dveře a manželka zvala dál, do umakartových končin.

Usedli v obýváku. Dr. Eva se dívala z okna, na kulturák, a přemýšlela, jak začít a jak si podržet trumfy, aby nemusela šturmovat. Byla ještě trochu říčná z prostných a splavená z vedřin, které panují v tomto dvouletkovém bytě. Slezák má totiž rád, když je sednice notně přetemperovaná. Jednak kvůli svému lišeji a jednak kvůli baziliškovi, který trvá na konstantním zachování všech análních a bazálních teplot, páč by se mu seschla paprčka. Vzduch byl vlhký a mohutné parníky na radiátorech funěly oblaka páry, kterou lapaly orosené velké listy květiny za televizí. Zvlhlý nábytek vydával malarickou vůni mokrých kabátů a řada automobilových váziček, kornoutků bonbónové umělé hmoty, ovinutých eloxovaným drátem, těch lampiček a váziček dostal Slezák přehršel, plný koš, od řidičů autobusů s vlečňákem a od nákladáků z lomu. Dostal je, aby řidiče nebonznul u dopraváků, kde dělá švára pomocníka, dostal je, aby

neřekl, že pili v hospodě a že se smáli. A tak teď ta síla váziček visí na stěně, co je podávací okénko, co je výdejní potravinový otvor do kuchyně. A tlející voda koření svým bahnitým zápachem, dlouhými závany vzdušného rmutu tropické ovzduší bytu, a dr. Eva, když nasaje, upadá do krátkých záškrubů smutku, ovšem po žraločím způsobu, a její mohutný sebezáchovný mechanismus okamžitě sepne náležité spoje a žíly se nalejou rybím mlíčím a doktorčina maska se nalije, napne a zduří. Veliké laločnaté plíce nasají do sebe hektolitry vlhkého vzduchu a vzápětí ho vyvrhují v kouřnaté, slabě nahnědlé a zapšklé podobě. To vše se zápachem naftalínu, ponorek a rybích hlav. Slezák to všechno cítí a maně přemýšlí o makrele, a jestli není lepší halibud a jestli není lepší dát si jen tak něco lehčího, ale dvakrát, nejlépe uzel nebo tak něco. Pálí ho žáha a monotónní doktorčiny otázky a samohybné odpovědi mu buší v hlavě a manželka se na něj dívá. Panebože, je jak stará krůta, a nehybně na něj civí a doktorčina sukně s krvavým flekem, který právě zezelenal a začíná černat, můj ty bože, to je ale dusno, lišej ho pálí a chtěl by najednou montovat budíka a sakramentsky si oškrábat polobotky, šíleně rád by zalezl do dílny a tam dusal v pilinách, to je síla, už není mladej, už mu nekouká mlíčen z kalhot, je už starej pes, malej zparchantělej smradlavej kanec, takhle mu to přece řekla ta jedna kantýnská, co prodávala v armě. Panebože, jak tam stála vždycky vykloněná přes pult, naondulovaná, kousek krajky přišpendlený ve vlasech, a jak se smála a jak se každou druhou sobotu koupala v prádelně a jak ji chodili s klukama fotit a jak potom na cimře závodili, kdo bude dřív. A jak si to navzájem dělali pažbou od karabiny, to byl nějakej Tonda Mařánek, takovej malej tlustej, kamarád, ale jinak šílená svině, ten dělal dřív řezníka, a tak měl blízko k tomu masu, k těm kližkám, a proto uměl tak nádherně popadnout za ten suk, to si vždycky sundali opasky a brašny s nábojema a hodně zatopili v kamnech a Mařánek přitom vyprávěl, jak dělal vychovatele v děcáku a proč ho potom vyšoupli...

Dr. Eva skončila, právě pila nabídnutou broňu... Ještě si vzpomněl, jak tý kantýnský ukradl ze špinavého prádla velkou saténovou podprsenku s lamelovými košíčky a jak měla špinavý pruh z potu a jáchymovského šmíru. A dobře ví, že ji má schovanou tam dole v dílně, v té hluboké zásuvce, v igelitáku a pod hromadou hřebíků a kramlí... Dr. Eva polkla a snažila se mohutné říhnutí zastřít zakašláním, ale to bylo ještě horší, mokře zabublala a vyprskla si na živůtek, když se chtěla vysmrkat do malého kapesníčku, tak toho bylo tolik, že si nafrkala do prstů. Slezák dobře znal tyhle občasně nedělní sedánky, byl to doktorčin psychologický tah mající za cíl unavit protivníka a poznat jeho slabiny, a tento postup probíhal už úplně bezděčně a podléhaly mu doktorčiny děti, tlusté a nezdravé, bílé velkohlavé holčičky. Hovor se stočil na mezinárodní otázky, a tak vytáhla poslední upravené zprávy ČTK, a oba dva, ona i Slezák, se snažili nachytat jeden druhého na švestkách. A pak probrali mezilidské vztahy, habánskou keramiku, kubánského kosmonauta a PTŘs-Milan. Potom se dr. Eva zavrtěla a řekla, že si musí odskočit, a odešla na záchod. Tam se nadechla, zasunula bradu a hlasitě si vyprázdnila střeva. Slezák se zajíknul a strachy zamlel naprázdno a zamumlal – „Nakonec, teda jako, no jo...“ a zmlkl. Viděl, jak se jejich malá umakartová místnůstka s vystříhanými a přilepenými obrázky z Květů, jak se plní teplým zvěrolékařským smradem, a viděl prkýnko, určitě bude mokrá podlaha, tenké stěny záchoda rezonovaly a propouštěly zvuky a zápachy a do toho bylo slyšet kokrhát rádio – „... Pozor, zákruta!“ Bylo mu slabo. Ráno snědl nějakou podezřelou máslovku a teď mu je hin. Doktorka vyšla a vesele ukazovala bělmo. Vše se jí dneska podařilo. Natrhla hráz, objednala psí lejno, vybrala mrtvou schránku pod viaduktem a vezla si s sebou i pár udání, která schrastil Slezák. Byla svrchovaně spokojená a dala Slezákovi dva lístky do stranického pornokina v podzemí pod Letnou. Potom si oblékla „kabátec“ a řekla, že musí „kvačit“ na vlak, že má ještě „něco“. Ve skutečnosti však jela do Jílového, má

tam konexi na Jájino zvadlo, což je nová dětská hra, velmi populární v zemích socialistického tábora, vymysleli ho v Bulharsku. A tak popadla kabelu, zatočila s ní ve vzduchu, rozloučila se, proběhla se okolo stolu, na chvíli se zastavila pohledem na baziliškovi, trochu znejistěla, jako by si pro ni přišli. Ale spokojená otupělost byla tak hluboká, že tu zatykačskou myšlenku hned zapomněla. Rozloučila se ještě jednou a její nápadná neupřímná veselost nápadně kontrastovala s jejím jinak studeně rybím chováním. Slezák se šponoval, že ji doprovodí na vlak, ale to jen předstíral a dal jí to znát. Zabouchl za ní a chvíli špicoval uši, zatajil dech a mhouřil oko do dveřního kukátka. Dr. Eva rozverně zapřemýšlela, jestli nemá schody seskákat po jedné noze, ale když tato myšlenka proběhla ještě jednou mozkové obvody, byla tak oklestěna a zeslabena, že když ji podrobila poslední, výstupní kontrole a bezpečnostní kritice, byla totálně rozemlata a vyvrácena. To vše se stalo v milióntině sekundy a Slezákovo víčko nestačilo ani jednou mrknout a baziliškovo srdce se jen trochu zachvělo. Rozhodla se pro bezpečnou a běžnou variantu a sešla schody pomalu a s rozmyslem. Dole přejela pohledem zasychající škrabadlo plné nažraných ztěžklých much a musela hodně bojovat, aby odolala zvířeckému pokušení. Zadusala na štěrkou před domem a vzala to zkratkou přes sad a pak podél kolejí až k národnímu výboru.

Slezák to odpoledne musel strávit návštěvu svého nechtěného a přece rychleného syna s jeho rodinou. Usmíval se kysele na vnučata a bazilišek se raději stáhl do chlívku k praseti a tam si s ním řeřavě povídal a pošpitával. Šeptal praseti do ucha spoustu lechtivých řečí, až starý kanec vycenil žluté klenáky a vesele a burácivě se rozštěkal. Bazilišek se jen usmíval a občas krátce zavřeštěl. Mezitím se nahoře v obýváku odehrávala obvyklá rodinná mizerie a falešná kondolence střídala zapšklý vtip. Děti seděly vyjeveně na kanapi a civěly na odpolední televizi, na pořad pro ženy, a z jejich

stále otevřených růžových pusinek odkapávaly dlouhé pavučinky slin. Byli to rychlení myšoci. Velký eunuch se synovskou pokorou ve vypouklých očích se díval Slezákovi mrtvolně do tváře; bylo ticho. Slezák zatoužil po baziliškovi a udělalo se mu slabo v kolenu. Neměl rád tyhle chvíle, kdy bylo příliš znát, že jeho syn po něm podědil onu sadistickou schopnost pasivního mučitele, ale nikdy v životě nepochytí onu strážáckou moudrost, onen krevnatý substrát a zvládnuté možnosti služební metamorfózy. To vše spojené se stálou ochutnávkou všech pokrutin, které strážácký život přináší. To jeho syn nikdy nepochopí a zůstane až do smrti tím přerostlým, bezpohlavním a nebezpečným dítětem. Chtěl se napít a v kuchyni našel snachu s manželkou, jak si něco špitají; stačil zaslechnout slovo „... bandáž...“. Chtěl se na to zeptat, ale raději si kápl do sklenice velkou slzu sirobu a zalil ho vodou ze sifonově plechové láhve. Dlouze pil, pak si uloupl trochu jarmarečnického makovce, vyzobal z jablka jaderník a vrátil se do pokoje. Děti se už začaly zvedat a rachotily s botníkem. Chvilí bylo ještě slyšet ševel mezi veřejemi a pak zaplkala škodovka Garde, čalouněná leskimou, s tlustým huňatým volantem, zakdákala a pomalu zmizela za rohem. Slezák ještě chvíli poslouchal, jestli opravdu, pak se zakřenil a rozkomíhal se po bytě. Hledal baziliška, pískal nosem a luskal prsty, mlaskal a kukal. Našel ho, uličníka, v knihovně, jak si tam hová a pouští dlouhé krysí bobky a kope je placírkou dozadu, za knihy. Slezák vzal baziliška láskyplně do dlaní a chvíli se s ním cicmal. Bazilišek mu svým drsným černým jazykem strhl zubní kámen a on ho plival na lino a bylo to fajn. Pak se oba zamkli do ložničky a soudruh Slezák si rozepjal knoflíčky u kašat ze služební šedé vlny. Bazilišek roztáhl tlamičku jak had vejcožrout a za přízračného odpoledního slunce, které skomíralo skrz khaki závěsy, tohoto podzimního slunce šeré světlo, ta záře cezená bojovou tkaninou, naplnili pokoj hýkáním a mločím polykáním. Bazilišek navlékl svou hlavu na ztopořený, pazourkovitý špičatý pyj a dlouze zlehka zapumpoval celým tělem.

Slezák vytřeštil oči a z úst mu vylezlo jakési „... mu, mu, mu... mu...“. Náhodný pozorovatel by možná omylem vyčetl z jeho tváře věšteckou extázi, ale šlo o něco zdaleka jiného. Bazilišek si dobře pamatoval ten okamžik, když při náhodném kočkování sám pojal tento úmysl, a tak ten den poprvé zjizvil Slezákovu kůži narvanými jizvami-jebáky. Když se vše zhojilo, praktikovala se tato procedura pravidelně týden co týden. Bazilišek měl lesklou kůži a hřbetní hřebínek byl od vitamínů a lidských proteinů jako z obsidiánu.

Náhle Slezákův obličej ztmavěl a podivně zpokorněl, zároveň vycenil umělé zuby a horní chrup se mu odlípl od patra a spadl dolů. Udělal se mu „šnek“. Bazilišek cloumal celým tělem a škubal hlavou. I on se těšil a žmurka mu běhala přes oko sem a tam. Náhle Slezák cukl pánví, postavil se na špičky a přecupital i s baziliškem úhlopříčně přes pokoj. Tam v rohu popadl jeho ještěřší tělo do rukou a celé je jako by navlékl na tu svoji psí trubélku. Na tu chvíli bazilišek čekal a mělce se zakousl do houbovitě tkáně. Přivřel oči a už mu první vlna naplnila volátko. Polykal tu teplou tekutinu, vazké cákance mu stékaly do žaludku. Volátko se napnulo, žíly se napnuly a vystoupily, žabí kůže zprůsvitněla. Slezák chvíli trčel ve vypjaté pozici, pak zasípal a vzdechnul. Zapnul se a odešel celý svěšený do kuchyně. Tam si sedl ke stolku a civěl z okna. Padlo šero. Rozsvítily se první lampy. Od řeky houkaly lodě a nízké mraky táhly za sebou tlukot a dunění uhelných vlaků. Z lesa vylétl těžký rezavý netopýr, co se živí mletým masem a má hranatou psí hlavu. Zakroužil pomalu nad shlukem omšelých budov a pak vystoupil do výšky a odlétl směrem k jatkám.

Bazilišek strnul ve vycpané pozici, teď bude dlouho trávit a zažívat. Volátko je plné semene, plné policejního mlíčí. Stál na knihovniče, bylo šero a halogen od nádraží kreslil jeho dlouhý stín. V prachu se chvěla a mrskala špička štítkovaného ocásku. Z hrotu mu rytmicky

vylézalo dlouhé rubínové žihadlo a občas ukápla žíravá kapička smrtelného jedu a ihned vysublimovala. Od východu připlul temný noční mrak, plný hvězd, létajících sněžných sov, měsíců všech fází a bledých barev, kovových špon a stříbrných pilin, s roztrhanými cáry zmrzlé rtuti, s výkřiky od řeky, s hejnem rudých a černých upírů s fosforeskujícíma očima a blanitými křídly, s mračny křišťálových alkoholických mušek a miliony hedvábných křídel nočních motýlů a letních lišajů, noc plná uvadajících modrých kosatců. Noc magická, kdy se pomínou zvířata předvěkého zvěrokruhu a zhmotní se ve hvězdách. Noc, kdy oživne vesmírný zodiak.

Karpaty 2. ledna

Ostrý, tuhý vítr rozčísil větve borovic, hučel v koruně železného dubu a tříštil se ve skalách. Zmrzlý vodopád a tisíce rampouchů na skalních převisech zářily světlem bílého slunce a tikaly mrazem. Mohutný černý krkavec se zhoupal na větvi černé borovice, otřel si dlouhý zobák o mozolnaté dřevo, uštípl kus prudce vonící smoly, chvíli ten kus mladého jantaru, chvíli ho převracel v zobáku, pak ho vyplivl a několikrát přešlápl na větvi sem a tam. Podařilo se mu shodit velkou čepici sněhu, která s temným žuchnutím dopadla na zem. Naklonil svou středověkou hlavu a zaposlouchal se do jednotvárného tahu a hučení zmrzlého kamenného větru vanoucího z hor, z široké krajiny. Zamžikal svým temným šedesátiletým okem a naklonil se ještě víc. Pod hlubokou notou větru zaslechl kašlání motoru. Občas zmizel v poryvech vichřice, ale vždy se ozval znova, silněji a blíže. Za hodnou chvíli se ukázal hluboko dole v údolí terénní automobilek, rumunský gazík Aro. Byl velký jako hlavička námořnické zápalky a byl tak daleko, tak hluboko se proplétal po dně úzkého údolí mezi spadlými kmeny, že nebylo vidět, jak se v zadním zabláceném okénku mihla jakási podivná zelená postava

a na vteřinu se zahleděla na skalní věže a zalesněné svahy tyčící se vysoko nad nimi. V tu chvíli se pohledy krkavce a baziliška spojily a jejich černoduhové oči zaplály, jako když v temné noci na poušti vybuchnou rafinerie a zároveň vyjde slunce a začne pršet a fialové blesky roztrhnou obzor a rudé slunce a zelené nebe se rozletí po noční obloze. Oba zároveň pocítili magický pocit sounáležitosti a hlubokého zasvěcení do běhu věcí a poznání vlastní síly. Baziliška to ani nepřekvapilo, dobře znal své možnosti a svou diabolickou moc, spíše ho mile udivilo, že v těchto končinách potkává bytost stejné či blízké podstaty, a tuto zkušenost si vyleptal do své zběsilé paměti. Zato starý krkavec nepoznal za celý svůj život tak intenzivní pocit poznání a vylekal se. To tušení, že nablízku je někdo stejně chytrý či pravděpodobně ještě moudřejší, mu nahnalo strach. Zjistil totiž, byl moudrý, že pokud tomu tak je, tak ta bytost představuje něco nadčasového, něco, co je opatřeno nezemskou silou a šílenou mocí, že je mu dána moc rozsévat hrůzu a mor, štěstí a krásu. Že je to jedno z mnoha vtělení ďábla na zemi. A pocítil, že o něm ta bytost ví, pocítil strach. Vítr mu čechral modročerné peří a on se podíval směrem, kde zmizel automobil s tím tvorem, který přijíždí coby posel od Padlého anděla, s banánově zeleným, s žlutobřichým, s tyrkysové modrým na hřbetě, s baziliškem. Dýchl na něj vesmír a cítil, že z temných lesů se na něj upírá stále žhoucí a divoký pohled. Zachvěl se a srdce ho zabořilo. Napnul svaly a hodil své tělo do větru a do tmy. Roztáhl křídla a velký bílý měsíc se zajedno schoval a prozářil je. Každé tuhé, tmavé péro ukázalo svůj tvar a obtáhlo se stříbrem. Krkavec se srovnal, využil prudkého víru a vynesl se nad vrcholky hor. Stoupal stále výš a výš, díval se, jak na modrém sněhu běží jeho měsíční stín. Nad ním byly už jenom platinové mraky a hvězdy. Vznášel se v prostoru, někde vysoko nad Dukelským průsmykem, a vesele a zuřivě zakrákoral. Jeho gotické krákání, zostřené mrazem, nabylo hran a skelných štětín švabachu a zasekávalo se do měkkých teplých tkání uší srstnatých zvířat, schovaných do větví a sněhu.

Někde v temné hlubině lesů slabě zářilo opálové oko a slabě praskal vypnutý vychládající motor. Bazilišek se díval za krkavcem, sledoval jeho let, viděl, jak se mihl přes bledou plotnu měsíce, jak postupně zakrývá hvězdy, a slyšel vzdálené, mizející krákání. Pak bylo ticho.

Ráno bylo jiskřivé a slézové nebe barvilo sních. Na mýtině stála šedozelená maringotka a z komínku stoupal proužek dýmu. Bylo bezvětří a slunce pražilo do černých borovic. Z jehličí kapala voda. Náhle bylo slyšet klapání, plechu skřípání a povolené celty plácání. Ze svahu se s vypnutým motorem řítíl gazík a zmrzlá sněhová krusta křupala pod kaučukovými pneumatikami. Auto smykem zastavilo, vykouslo do panenského sněhu špinavý kráter plný bahna a šmíru, naklonilo se na stranu a zase dosedlo na všechny čtyři. Cvakla dvířka a na sních vyskočil bazilišek. Vzpřímil se, a stoje na zadních nohách, vypadal jako malý dinosaur. Divoce se rozhlížel a vydechoval oblaka bílé páry. Mezitím se z auta drápal Slezák a třísknul se do čela o rám dveří. Zahuhlal a třel si palčákem bolístku. Vylezl, narovnal se v zádech a hned se zase nahrbil. Táhlo mu na zátylek. Pomalu se zkoušel rozpohybovat a šoural se okolo auta. Jedním okem se jistil po okolí a druhým se koukal na důstojnické kanady, které měl schované z mládí. Spokojeně s nimi poklepával a šklebil se do nebe. Pak si vzpomněl na služební povinnosti, co je zde čekají, a ohavně se zaškaredil. Zvláště levá polovina se zcuchala do podoby zabijačkové přiboudliny, smetáckého příškvarku, a na chvíli zatuhla. Slezák si musel prsty vyhníst zpět žádanou podobu, tu, co má v občance, anebo tu, co má ve služebním průkazu. Vydal se k maringotce. Zatlemil se na baziliška, který pobíhal po zmrzlém sněhu a poštěkával zběsilou radostí. Jeho banánová zeleň byla zde, v zasněžené karpatské přírodě, tak zvláštní a jedovatá. Vylekané oči divokých zvířat zíraly zpoza stromů a tajil se jim dech. Slezák si narovnal napěchovaný švestkově modrý šusták, měl pod ním vaťák a kajdičku. Rozvážně si vyšlapával stopy v hlubokém sněhu a blížil

se k maringotce. Bazilišek, jelikož byl lehký a úžasně rychlý, do sněhu nezapadal, ostatně dovede běhat i po vodě. Stál na schůdkách a mával přední pařátou na Slezáka, aby přidal. Nemohl se dočkat dožínek. Slezák se prodrásal skrz závěje a stanul na schůdkách. Všude okolo viděl zmrzlé žluté skvrny a vyžrané díry do sněhu od moče. Pokýval hlavou a přiložil oko ke klíčové dírci. Teplý, páchnoucí proudek vzduchu mu lízal oko, ale víc neviděl. Dírka byla ucpaná jílem. Zkusil kliku a dveře povolily. Pod nohy se mu začal cpát bazilišek, všude chce být první. Okamžik přemýšlel a pak ho tam pustil, člověk nikdy neví a bazilišek se umí o sebe postarat. Plivník se protáhl škvírou, jedový zub vyklopený z čelisti, a z ocasu, který trčel jako svíčka, hladce vyjelo žihadlo. Za ním vklouzl Slezák a potichu za sebou zavřel. Chvíli se nic nedělo, ale potom se ozvalo překvapené vyjeknutí a něčí zlé zasmání. Potom bylo ticho, bylo slyšet jen zmatené šoupání nohou. Slunce vystoupilo nad les a prosvítlo širokou planinu. Vysoko na obloze se nehybně jiskřily mraky zmrzlých jehliček. Skupinka asfaltových holubů zakroužila nad maringotkou, pak si to rozmyslela a zmizela v lese. Najednou se rozlétly dveře a podivná společnost se vypořádala do slunce a sněhu. Nejdříve vyběhl bazilišek s rozšklebenou tlamou, potom se ven vysoukala podivná postava. Byl to Dušan a byl úplně nahý, jen přes hlavu měl přetaženou bundu, vojáckou bundošku. Rukama, které mu trčely z rukávů, bezmocně mával nad hlavou. Za ním šel Slezák a postrkoval ho krátkými štípanci a pleskavými štouchy a králíkářskými fackami do hýždí. Dušan bezmocně mrmlal a funěl a zpod bundy bylo rozumět jen: „To sou věci, to je... to je šílený,“ vypadal s tou jupkou, s tou přes hlavu přetaženou motostřeleckou bundokošilí, vypadal jako obrovský žabák. Skrz látku neviděl, a tak se slepě motal na místě a mrazem zrudlé pŭlky se mu házely. Šli hlubokým sněhem a zabočili do lesa. Dušan bosýma nohama našlapoval ve sněhu a nešťastně bzdil. Znělo to, jako když se rychle zamumlá slovo „... kebab...“. Bazilišek tu dvojičku obíhal ve

velkých kruzích a slídlil z dlouhé chvíle po okolí. Šplhal po stromech, plašil ptáky a pokousal veverku. Serval se s rysem, až ten nešťastník s ječením zmizel v lese. Bazilišek přiběhl ke Slezákovi a v hubě žmoulal srstnaté rysí ucho se štětičkou na konci. Slezák ho pohladil po kostnaté hlavě studeným prstem a šlo se dál. Slezák viděl, že Dušan kulhá, a tak mu občas podtrhl nohy a on se těžce svalil do sněhu. Měkké chlupaté břicho se mu dřelo o zmrzlé větve. Fňukal, ale Slezák se nedal oklamat a hned poznal, že se to Dušanovi začíná líbit. Bolelo ho to, ale vačka se už trochu pohnula. Dušan se s hekáním zvedal, a když byl v permanentním předklonu, tu Slezák uviděl rýhu plnou jílu, štěrbinu plnou prýtu. Zatmělo se mu před očima a musel se sakra držet, aby Dušanovi hned zde na místě nenípal konečník a všecho okolní příslušenství, nebo jak říkal „inštrumentky“ nebo taky „věcičky“. Potlačil tu prudkou chuť a zupácky zařval „vztyk“, až se zajíknul. A belhal se dál. Přešli přes kopec, obešli skalnatý svah a zastavili se u prudkého lednového potoka. Slezák se díval na husí kůži na Dušanových stehnech a bazilišek stál vedle něj a se zájmem pozoroval sraštělý fialový suk. U břehu se potok zatahoval ledem. Slezák rozšířil jednu nozdru, přimhouřil oko a sklopil jedno ucho, přesně tak, jak ho tomu učil jeho velitel, podporučík Takač, později po revoluci plukovník Kákoš-Nozdrev. Napnul polovinu těla a prudce strčil nemohoucího Dušana do prudké vody. Dušan setrvačností popoběhl až doprostředka ostré říčky a tlumeně řičel. Motal se na místě, poskakoval mezi kameny a házel hlavou pod zcuchanou bundou. Neviděl vůbec nic, a tak pouze bublavě ržál do pevné látky a měl hlavu v teple, jako v pokojíčku. Pak ztichl. Slezák mezitím vytáhl z kapsy zamaštěné noviny a z nich vybalil kus loje. Byl notně žluklý a Slezákovi, který si lojem zhurta natíral kanady, maně vyklouzlo z úst: „žltačka...“; mumlal si a funěl. Potom lůj znovu pečlivě zabalil a uschoval. Zkoumavě se podíval na Dušanovu bílou larvu a zakřenil se. Zašvihal svým zrakem z podlebí, zamigal po okolí a vkročil do proudu. Oblázky mu chřestily pod podrážkou

a on věděl, že bude muset dělat tuze rychle, rychle jako šturmovik. Zapískal nosem a přikročil k Dušanově cudně semknuté, rozhnícované postavě a pohledem mu zavadil o paprčku, o biskupa, který se okamžitě zatáhl a zůstal jen věneček z chlupů. Chytil ho za krátký zátylek a ohnul do předklonu. Kanadou mu rozrazil nohy, přesně tak, jak to několikrát viděl v těch amerikánskejch detektivkách, co byly barevně v televizi, dycky dyž chytli zločince, tak ho přirazili ke zdi, ruce za hlavu, kopancem mu rozhodili nohy a pak mu tam, můj ty bože, šáhli a pečlivě hledali, estli „tam“ nemá schovaný kanónek anebo pumu. Přesně tohle udělal Dušanovi, a knechtáckým palcem mu vydloubl z rýhy tu nejhorší neplechu, ten speklý jíl. Dušan totiž bydlí na Malvazinkách a tam se přistěhoval z Jílového. Takže všechno je přece úplně jasné. Slezák nabral do dlaně hrst křemínků a oblázků a tvrdě drhnul Dušanovy hýždě, bílé, starožensky měkké faldy. Zimničnatou, tlustou, bledou prděl. A Dušan drží, už jenom naoko se motá a huhlá. Polévá ho horko přesně tak jako tenkrát v Rumunsku, když nachytil tam někde v horách, když načapal toho psa s tou fenou a jak se k nim přidal. Byla to bašta a mockrát na to vzpomínal, když se díval v Malvazinkách z okna.

Bazilišek pobíhal sem a tam po břehu a občas přeběhl na druhou stranu po vodě. Pošpiněné oblázky padaly do vody a tam čistý proud smýval to svinstvo. Tu rašelinu.

Zvedl se vítr a pohnul masou dřeva, jehličí a temných stínů. Les zahučel a stromy shazovaly sníh. Ze skalnatých svahů se kutálely promrzlé kameny, a když spadly do vody, ihned se kolem nich utvořila ledová oka. Mrzlo, jen praštělo. Dušanovi naskočila ohromná husí kůže a Slezákova položivá ruka zhnědla. Slezák se spokojeně díval na vydrhnutý osrstěný rektus s věncem zlatých žil. Dušan v zadýchané temnotě své bundy polkl a chtělo se mu špitnout. Byl večer. Modré nebe se zatáhlo netopýří blánou tmy. Z temných lesů

vytéká ticho a jen občas je slyšet tlumené zaštěknutí, táhlé zavytí nebo zrychlený dech. A dření temných kožichů v křovinách. A tikot malého života pod sněhem.

V maringotce je teplo a v plechovém kýblu taje velká hrouda sněhu. Dušan se válí na hromadě cupaniny a vojenských dek. Malý bubínek v rohu žhne, voní horkým plechem a červené světlo mihotá po stropě. Oteklý a muchničkovatě omačkaný Dušanův obličej se nadouvá a vlní v rytmu dechu. Má zavřené oči a spí. Bazilišek se nehlučně vznáší ve vzduchu, levituje po maringotce a sbírá u stropu spící pozdní mouchy. Dušan se převalil a tichounce zabučel. Zdál se mu sen: „... Je travnatá rovina někde na Žitném ostrově. Teplý vítr z maďarských polí se věčně táhne nad krajem a široký, kalný Dunaj rozčesává vlnky do dlouhých vějířů, které umírají u břehů v rákosí. Za deštivých dnů se teplý déšť, který padá z nízkých kouřnatých mraků, mísí se skřehotem žab z četných tůní a mrtvých ramen. Též chřástal se nenápadně prochází po břehu a zaklání hlavu a táhle volá do větru nad hladinou, volá nepopsatelná znamení své smutné touhy a přitom neustále okolo sebe seká ironickým očkem. V širokých blatech zas naříká mezi kamením bukač, schován do oblaků páry stoupající z horkých bahenních jezírek a termálních pramenů. V lukách poléhavých travin, které se táhnou za obzor, trčí tu a tam hlavy dropů, kteří se zde pasou a popelí a jejichž početná hejna si vydupávají do trávy mnohé chodníčky a planinky, na nichž se sluní a zdvihají své zdánlivě přiblblé hlavičky k obloze a rychle letícím mrakům. Na malém návrší trčí plechová kabina z vojenského nákladáku V3S. Je už notně omšelá a obrostlá ostružinami. Okolo je však zdupaná tráva až na hlínu svědčící o tom, že toto místo není až tak opuštěné a bez života. Skupinka břízek opletla kabinu svými bílými těly a ševelí teď ve vlahém větru, větru sebevrahů. Slunce pomalu zapadá a vykresluje vrcholky stromů někde hodně daleko. Bouchla dvířka kabiny a Dušan se z ní vysoukal a rozkročil

na udusaném plácku. Z této hliněné planinky vedou dvě vyšlapané cestičky. Jedna ke kabině a druhá dozadu, kde je hluboký výkop s neustálým mrakem much a s velkými hnědými brouky, kteří spadli z převislých stěn do řídkého mazutu na dně výkopu. Odtud vede cestička okolo celého vrcholku a vrací se opět k vydusané planince. Okolo v trávě jsou rozházené nášlapné pasti, do kterých se chytají dropi, a zrezivělé čelisti jim usekávají hlavy a Dušan je sbírá, spaří jim peří v kýblu a je to moc velká bašta.

Ale to nic, teďka o jiném. Dušan se rozkročil a zahleděl se do krajiny. Pak si k očím přiložil červenožlutý plastický dalekohled a upřeně se zaměřil na jeden bod na obzoru. Jakýsi podivný vyšší člověk tam seděl v trávě, jen hlava mu čouhala, a hrál kapesní šachy sám se sebou. Měl je zabudované po turistickém způsobu do velké peněženky z barexu. Hrál pomalu a s rozmyslem a pokyvoval neobvykle velkou hlavou. Náhle se na obzoru objevilo stádečko divokých koníků huculů. Sveřepě nesli své hrdé hlavy a soudkovitá těla na silných nohou a slabě po větru ržáli. Vítr jim cuchal dlouhé hřívy. Podivný člověk pomalu složil šachy, zaklapl kešeň a zastrčil si ji do velké kapsy na laclu u montérek. Vstal a řídké dlouhé vlasy mu vlály. Zaleskly se mu brýle v dopoledním slunci. Sehnut běžel vysokou trávou a hlava se mu klinkala na tenkém krku jako lilek. Stále upřeně pozoroval huculy a najednou se zvysoka nepřítomně zasmál. Koně strnuli a zvedli hlavy od pastvy. Pak se zase vrátili k žíru, luka byla prázdná, jen od kabiny na kopečku se blýskala skla dalekohledu, ale na to byli už zvyklí. Popásali se a netušili, že je podivný člověk obloukem oběhl, a jeho pach je jakoby mimoděk nutil ustupovat až k řece. Hlavní hřebec se popásal až na samém břehu Dunaje, v rákosinách. Skláněl svou ušlechtilou hlavu a trhal zažloutlými zuby trsy hořce vonící trávy. Když měl hlavu u samé země a jeho krásné velké oči zářily jako jantarová jablka ve slunci. Když se chystal skousnout, tu najednou se ze spleti rákosí a kopřiv

vynořila velká světlovlasá hlava divného člověka a smála se ospale a nepřítomně pár centimetrů od vlhkých koňských nozder. Hřebec strnul a vytřeštil oči. Třásl se po celém těle a nebyl po těch pár vteřin schopen pohybu. Brýle se blýskly ospalým okem a člověk, jakoby mimoděk a zcela náhodou, přehodil ruku koni přes šíji a unaveně a ospale se na něho pověsil. Přitom mu pořád a jakoby pro sebe stále monotónně šveholil, mrmlal a bzučel. Huculovi se napnuly svaly a naběhly mohutné žíly. Procitl ze strnutí a sklopil uši. Vyrazil. Vyskočil vysoko z trávy a zaržál, ostatní koně se dali na útěk. Podivný se ho držel pevně jak chobotnice a nepřítomně se nahlas smál a něco si povídal. Kůň zamířil doprostřed řeky, sám nevěda co dělá, a tam chtěl podivného setřást. Jakmile se člověku s velkou hlavou namočily modráky, v tom okamžiku jakoby kleštěmi sevřel krk, a jako by tou vodou nasákl, strašlivou tíhou táhl koníka pod hladinu. Zápas byl dlouhý a s přestávkami. Ale najednou koník ochabl a oči se mu zamžily a potáhly smutkem. Ještě naposled zaržál za člověkovu šíleného smíchu, a pohlédnuv mu vyčítavě do lesklých brýlí a do kalných rybích očí, klesl pod hladinu. Člověk ho ještě chvíli držel pod hladinou a něco si nahlas povídal a chvílemi se zasněně smál. Potom vyvlekl bezvládné tělo zpola z vody a svlékl se do bílých spartakiádních trenek. Sedl si na kámen a pohupoval se sem a tam. Tak dlouho, dokud nepadl soumrak. Byl zticha, jen občas se uchichtnul a zamrmlal. Na obzoru se rýsovalo vyděšené stádečko huculů. Na vzdáleném návrší se u kabiny zakomíhala tříbarevná vojenská baterka. Dušan mával lucerničkou a hulákal do šedé krajiny. Podivný člověk se zvedl, chvíli pozoroval světlo, pak se pootočil vedle, a jako by hovořil s někým, kdo stojí vedle něho, něco důvěrně knedlíkově mumlal, pak vyskočil a zahulákal taky. Mával rukou, otáčel se, mával i na tu stranu, kde nic není, jen maďarská pusta, a řičel. Pak se smíchem ustal a s klimbající se hlavou zmizel ve tmě. Byl to Čeněk – Konětopan. Pan...”

V maringotce je dusno. Je zde také plno pomalých myšlenek a tekutinových úmyslů. Dušan leží polonahý na hroudě smotaných dek a bunda se mu ve spánku vyhrnula až k lopatkám. Chrápe. Najednou mu jazyk sklouzl do jícnu a on se přidusil. Zachroptěl, zabublal a zprudka vydechl. Otevřel oči a olízl si oschlé rty s věncem zaschlých slin na bradě. Chvilí civěl do stropu a pak se převalil na bok. Vysmrkal se do cípu deky a lehl si na břicho. Bylo to tak příjemné, cupanina ho šimrala v nose a deky, deky. Chlupy na nohou mu okamžitě začaly zarůstat do plsti, všelijak se tam kroutit a navěky uzlovat. Proto chvíli přejížděl nohama sem a tam, komíhal těžkými lýtky ve vzduchu, ale pak toho nechal. Natáhl ruku, zahekal a vyndal z krabice od barevného televizoru několik balíčků branně-sportovních oplatek Dukla. Ihned jednu rozbalil a vmžiku snědl. Olízl drobečky a otevřel další. S těmi si už dal sakra načas, každé sousto dlouho převaloval v ústech, dokud z něj nebyla ta výborná kašička, řidounká mázdra, plná slin a oplatkového těstíčka. Při dalším balíčku hmátnul někam do dek pod sebe a vytáhl staré číslo Květů s velkou barevnou fotografií tuberózy a slaměnek. Zalistoval v něm a začetl se do článku o novém rumunském kombajnu na sběr brukví a vodnic. Dlouho se díval na fotografii, kde družstevnice ukazovala svůj největší jaderník, jaký se kdy podařilo v tamním družstvu vypěstovat. Polkl, ještě jednou se podíval na naprasklou dýni, na růžovou dužinu. Podíval se do tváře opálené družstevnice v montérkách, která sveřepě a s pýchou v očích rozvírala silně a s nadšením štěrbinu a ukazovala hebké maso, sedíc přitom na zaprášeném kombajnu uprostřed prosluněných rumunských polí.

Leží teď zpola na boku a na břiše. Rýhu v hýždích mu fest rozvírá ocucané dřívko od nanuka. Aby mu vyschla řiť. Dal mu ji tam Slezák. Otevřená dvířka kamínek blikají žlutým teplým světlem a osvicují rozměklé, těžké tělo zpola přetočené a třepající se hlavu, pravidelně žvýkající nová a nová sousta, a také temný stín příkrčený v Dušanově

mezinoží. Bazilišek se zájmem pozoruje z bezprostřední blízkosti vlhký střed, co chvíli se vychlipující. V jedné chvíli měkce ducne hlavou do Dušanovy řiti. Ihned uskočí a pozoruje odezvu, reakci, kterou vyvolal. Dušan hekne, zlehka se tiše ubzdí a zahltí se duklou.

Je noc. Dřevěná maringotka páchne po mokřých ponožkách. Na stole jsou otevřené sardinky. Velké kapky oleje se vpíjejí do dřeva a do drobků chleba. Rybičky jsou od baziliškovy sodíkové večeře. Hned vedle leží zakousnutá zcepenělá krysa. Veliký kožojed se vyhoupl z temnot krysího kožichu, znehybněl, tichounce zašustil a zase se potopil do hustých chlupů a žíní. Někde v kopcích houká sova. Měsíc vyšel nad sněžným krajem. V kamnech to praská.

Slezák vytáhl velký klíč na zapalování a vystoupil z vozu. Několik blikajících žárovek matně ozařovalo oprýskaný nápis na velké neomítnuté budově, Mukačevský hotel. Z kukaně mezitím kulhavě přiskotačil velký pohůnek a otevřel mu dveře. Slezákovi problesklo hlavou, že měl raději zůstat s baziliškem v maringotce, ale měl na paměti, že musí vyřídit pár nutných telefonátů a jeden udavačský telegram. Zahnal příjemnou myšlenku a zazíval. Recepční seděl za pultem a jedl z misky bramborový salát. Kucknul a zvedl pikantně obočí. Stoupl si a upravil otrhaný a špinavý límeček. Uhladil si ukazováčkem tenký knírek nad horním rtem a našpulil mastná ústa. Slezák si v duchu, když ho uviděl, pomyslíl: „... primadona... honimír... maminčin... Milivoj Puškáš... Gabzdil... křivák... slečinka... ty hajzlééé...“ nic dalšího ho už nenapadlo, a tak přerušil tok servilní ruštiny s francouzskými nebo jen francouzsky se tvářícími slovíčky a vyžádal si pokoj s umyvadlem a nočníkem, přičemž použil slovo: „... nocar...“ a významně se k němu přitočil svou ochrnutou polovinou, svou mrtvou pěknicí. Honimír sklopil oči, dal mu klíč a špitnul brokátově: „... merci...“ Slezák vyskákal skřípající schody a odemkl dveře na začátku dlouhé chodbičky, jedna osamělá žárovka zhasla.

V pokoji ho přivítala borůvková řitní vůně, a když rozsvítil, viděl, jak tisíce velkých švábů s velkým rachotem a šátráním zasouvají svoje těla do škvír v podlaze a v linoleu. Svlékl se do půl těla a jednou rukou se krátce ošpláchal v umyvadle, v kalné mléčné voděnce, ve které plavaly kousky sražené bílkoviny. Z postele stáhl hnědý popraskaný potah z krešlaku a zatáhl purpurové saténové záclony s bohatými kanýry plnými prachu. S tichým zaštkáním a s odporem stáhl z peřiny povlak z oranžové leskiny a lehl si do hajan. Gumové prostěradlo se zpotilo, mokře skřípalo, a když se dostatečně prohřálo, vydechlo první závan moči, vyoperovaných žlučníků a jater, zápach špuntíku ze zubařského umyvadélka. Slezák vyšrouboval žárovku z historického svícnu, velké duralové hlavy devátého kosmonauta, a tak zhasl. V tom okamžiku mu začal šeptat a měkce dýchat do tváře polštář a vyprávěl mu své vzpomínky, příběhy mladosti a smutného stáří. Vyprávěl mu o nocích plných potu, o ránech potřísněných panenskou krví, o plodových vodách a tajných potratech, o průjmech a opileckých žaludečních vodách, o různých jiných vodách, o tikotu zapomenutých hodinek Poběda, o vších a blechách, o fialových napitých hovězích klíšťatech, o dezinfekcích, o krysím moru, o podělaných vojácích umírajících na úplavici, o horečce omladnic, o rybích hlavách, o prstech, které zde zanechal malomocný, o lepře, o plynatých snětích, o mokré rakovině, o kapustově páchnoucích krysích mládětech, zamáčknutých ve slavníku, o pláči a o smíchu, o střevních plynech, které změnily peří uvnitř polštářů do podoby tabákové drti. Dále Slezák neslyšel, usnul.

Uběhlo několik hodin. Bazilišek se nepohnul. Je strnulý, zkamenělý, jen neznatelně mu tluče srdíčko pod zelenou kůží. Opálové nehybné oko zírá do tmy a na bílé rozměklé hýždě. Povystrčil z úst černý jazýček, zavětril. Nadešel čas. Zlehounka se vmáčkkl mezi Dušanovy horké pŭlky, mezi vřídkovité hýždě. Předníma prackama rozevřel řiť. Napnul svaly pod ještěřší kůží, jakou mají jen noční hebké

rosničky, a vyrazil. Pravou zadní nohou vykopl dřívko a vklouzl do konečnicku. Byl uvnitř. V teple a vlhku. Dušan se zavlnil a rozšklebil ústa jako zívající štěně. Na vyplazeném jazyku měl měkké žmolky. Rychle strhl obal z jedné dukly, bylo jich v maringotce požehnaně – nechtíce izolovaly stěny, bouchoř. Rychle je snědl a vrhl se na další, sakař. Ve své tupé dobromyslnosti chtěl nějak zahltit tu divnou vlnitbu, kterou měl ve střevech. Náhle si sáhl dozadu a nahmátl čerstvý jíl, byl ještě mokrý. Skrčil nos a vyrazil ze sebe: „... prýt...“ Udělala se mu bublina u nosu. Krátce zaplakal. Bylo to poprvé. I bazilišek zjistil, že je Dušan prvníčka. Měl úzký vchod. Ale musel to udělat, jinak by jim Dušan zvlčil a zpovykal by se. Slezák mu dal obecné instrukce a bazilišek musel sám vymyslet praktické řešení. Dušanovi se to poznenáhlu ale prudce začalo líbit. Krátce trhal zády a slastná vlna mu proběhla tukem na chlupatém bříše. Sádelnaté boky mu rotovaly okolo trupu, lojovité vazby pukaly. Hlavou mu prolétla bezděčná krevnatá vzpomínka, vyvolaná zřejmě jemu dobře známým pohybem. Tenkrát to bylo, tenkrát, když Světlana vypla centrálu, položila sluchátka a on se k ní přitočil a něco si špitali a ona se smála a byla to blondýna a byla tlustá. A pak si šli lehnout na kavalec a její zvlhlé mezinoží mezi silnými stehny vonělo po vepřových ledvinkách. A pak se usrala, božínku, no a co?, je to lidský, ona byla strážmistryně a on byl superporučík-staršina. A tak mu pouštěla do obličeje ty dámské kořeněné větry, otáčela se mu řítí na nose a vrkala nosem jako holub na báni. To byly věci. A pak mu zase nasedla na ten jeho suk, na spárek. A cválala a hekala... a pak ji při tom cválání vylezlo ze střev hovínko a třaskavě se ubzdila, dneska byl v závodce hrách a uzené plecko, vylétly jí větry a hrst, teda hrst naštípaných bobečků, bobků, až ho zabořily žlázy, koule. Říkali tomu žertem miškařice. No, bylo to šílený... tenkrát. Ale teď se mu nějaká něžná brutální věc neústupně dere vnitřnostmi a natržené hemeroidy tak pálí... Oddychoval nahlas a udělalo se velké horko. Orosila se okna. Bazilišek se prodral trupem, zahltil ho

v hrdle a lehce, se žblebntutím, vyklouzl ústy. V kamnech poblikávají poslední rudé uhlíky. Je tma. Bazilišek se zahrabal do cupaniny a Dušan sebou ještě chvíli naprázdno házel... Pak usnuli.

VMukačevu, v hotelovém pokoji, na zvalené posteli leží Slezák a něco se mu zdá:... je noc a přestalo právě pršet. Dlažba se leskne a vítr trhá tmavé mraky na hvězdnaté obloze. Náhle je slyšet divné zaržání odněkud ze spleti ulic a dvorů. Chvíli bylo ticho, ale pak se ozval slaboučký zvuk, který stále narůstal. Bylo to jakési klapání, klapání podkov, nebo co. Hluk vzrostl a najednou se zpoza rohu vyřítila hrůzná směsice nahých těl a zastavila se ve světle lampy, zastavila se přímo před Slezákem. A on, ke své hrůze, poznal v té směsce, tom, tam tamtarádam v tom tělovém uzlu. Poznal dr. Evu hnutou do zápasnického oblouku nazad, stojící na zemi rukama a nohama jako nějaké bílé bezhlavé zvíře. Byla mokrá a frkala z nozder oblaka páry. Když se nahnul blíž, aby zjistil, co ji nutí setrvávat v tak nepohodlné pozici, uviděl a rozžákal se, uviděl vytahaný zduřelý klitoris, opruzený pošťeváček velký jako utopená sýkorka. Paprčku okovanou stříbrnou podkůvkou. A za ní, v těsném sledu, spatřil ocelový, notně oblemcaný obojek, zařízlý do masa a spojený ocelovým lankem, strunou, k dalšímu, mnohem většímu obojku na jejím krku. A tak tedy proto musela dr. Eva přešlapovat vyvrácenýma rukama po mokrém dláždění. Koulela očima a z horkého bílého břicha jí stoupala pára. Viděla pouze dozadu, a proto měla otlučená kolena a v tříselech jí z té námahy vylezla, vyvalila se obrovská kýla. Hrouda vnitřností, klouzajících pod napjatou kůží. Udělal se jí pruh. Chrčela, protože měla zalomenou hlavu a obojek ji škrtil. Pod kopyty se jí pletla malá, zakrslá postavička, klečící na všech čtyřech, žlutá srnka s krátkýma sloupkovitýma nohama, žlutá a žluklá, slovensky kvičící doktorka Majka. Byla k dr. Evě přivázána koženým popruhem, dlouhým asi metr a půl, opatřeným po celé délce rolničkami. Když toto vše Slezák spatřil, chvíli nerozhodně postával, ale

pak ho nějaká divá síla přinutila s úšklebkem si sednout dr. Evě na vyduté břicho, najít si mezi poddajnými plotnami sádla tu pravou polohu a nahlas se zasmát. Potom vytáhl dr. Evě z řiti, vytáhl z teplého pouzdra vlhčený karabáč upletený z býčích žil a zapráskal s ním nad hlavou. Pak hmátl po opratích vedoucích k železným udidlům, která měly obě doktorky v ústech a která jim znemožňovala mluvit a rozvírala jim čelisti do věčného šklebu, řeznického úsměvu. Pevně uchopil opratě a prudce zatáhl. Koleno stiskl boky a kopl dr. Evu do vlhkého, zpoceného podpaží, až to zadunělo. Obě doktorky zařehtaly, jedna hlubokým sopránem, esperantem, ta menší jen tak zakvičela. A daly se do klusu. Slezák přitáhl uzdu ještě tvrději a víc a daly se do běhu, do šíleného sprintu, když předtím zamávaly předními kopyty ve vzduchu. Rolničky vesele zvonily a ruská trojka vylétla z města. Běžely nocí, pustinou, proplétaly se lužními lesy, produsaly spícími vesnicemi, polykaly verstu za verstou a pořád jim to bylo málo. V újezdních městečkách se psi budili ze sna a za chvíli štěkala a vyla snad celá step, na stovky verst daleko. Běžely travnatými pustinami, noční krajina byla široká a temná. Brodily se bažinami a doktorky chvílemi úplně zapadaly do páchnoucí rašeliny a jen velké bubliny prozrazovaly, kde jsou jejich hlavy. Slezák rozšvihal ve zvířecké extázi dr. Evě boky do krve a namířil teď rozšklebená doktorčina rodidla na jihozápad, někam do Haliče. Hnaly se stepí a dr. Majka se zpožďovala a ublíženě pokvikávala. Ale Slezák se otočil, svraštil jedno obočí a přetáhl ji karabáčem po žluklém hřbetu, jen se prohnula. Prolétly tu noc snad celou Evropu, ta podivná ruská trojka letěla a běžela temným světem, bez únavy a s bolavým nadšením... Něco zachrastilo a Slezák se probudil ze sna, otevřel jedno oko a zahlédl šukající stín, běžající podél zdi sem a tam. Zavřel zase oko a usínaje zamumlal: „... krysa... Vasilisa...“ Opět stál dr. Evě na břicho, škubal udidly a právě vytáhl blyštivou trumpetku, olízl si rty a třepetavě zahrál jásavou popravčí hymnu... jajajajá... jajá... jajá... jajá...

Ráno vyšlo slunce. Prosvítilo zamžená okna, prozářilo zamžená okna, vyžíhalo zelené pivní láhve a pobryndaný stůl. Drobky od dukel měly dlouhé stíny. Bazilišek ležel na zmuchlané dece, byl špinavý od jílu a rašeliny, která se na něj nalepila v Dušanových útrokách. První sluneční paprsky mu zabubnovaly na víčka. Chvilí se nic nedělo. Ale pak se tenká kůže zachvěla a víčko se rozevřelo. Průhledná mžurka sjela ze zeleného oka. Široká černá zornice se stáhla do vlasové šterbinky. Chvilí nehybně ležel a poslouchal chrčivé funění a větril závany teplého smradu. Zavrkal a prudce sebou smýkl. Postavil se na zadní nohy a podíval se z okna. Olízl se černým jazykem. Pak se vyprázdnil. Na stole zůstaly ležet válcovité tuhé kousky. Jeden plaval v oleji od rybiček. Bazilišek oběhl celou desku dokola, pak se zastavil a vyvalené oči upřel do prázdna, zadržel dech a vypustil trochu pižma. Dušan zachrněl, z nosu mu vylétla malátná moucha, cukl nohou a trochu se mu oblemcal a ztuhl fialový suk mezi stehny. Náhle zaburácel gazík a ozvala se houkačka. Byl ještě za lesíkem, ale bylo ho slyšet, bylo toho rumunského auta najednou všude plno. S hýkáním se vyřítit z lesa. Bazilišek rychle otevřel dveře maringotky a vyběhl ven do zářícího sněhu. Vesele vyfrkoval páru z nozder. Otevřenými dveřmi vlétl do maringotky mráz a Dušan s obnaženými hýžděmi pocítil chlad. Velké bledé půlky nacpané jílem k prasknutí se mu pokryly obrovskou husí kůží, studeným potem. Zachrochtal nešťastně, nahmatal zpod sebe zmuchlanou deku a přikryl se. Mezitím bazilišek celý napnutý stál a vesele sekal špičkou ocásku ve sněhu. Slezák ve švestkově modrém šustáku pokřiveně hopsal závějeji a polovinou tváře se tiše usmíval. Druhá zůstala nehybná. Bazilišek vyskakoval vysoko do vzduchu a blány mezi spáry ho nadnášely a držely v povětří. Aby vůbec dosedl na zem, musel připažit. Slezák si najednou s úlekem uvědomil, že bazilišek umí létat, že by mu mohl také uletět. Ale rychle zahnal tu mučivou myšlenku a šťastně zakrkl. Vzal baziliška do náruče a poctil ho vlhkým, studeným pociem. Bazilišek roztál

a vsunul mu černý jazyk do nosu. Slezák náhle ochladl a položil baziliška do sněhu. Pocítil mezi zuby ztvrdlý prýt, odplivl si a trochu si pocíntal šusták. Nemotorně slinu rozmázl hřbetem ruky a procedil mezi zuby „ty čuně“. Bazilišek vztekle krátce zaštěkal a utekl do lesa. Tam, na mýtince, se dřel a válel ve třpytícím se, diamantovém sněhu. Potom, dočista vyhřebelcovaný, že mu žlutozelená kůže jen hrála, přiběhl nazpět k maringotce. A to už Slezák vyváděl Dušana. Měl už bundu přehrnutou přes hlavu, klopytal o schůdky a přešlapoval bosýma nohama ve sněhu. Chtělo se mu kadit. Suk se mu střídavě svrašťoval a zase nabýval a nápadně se podobal psímu pyji. Dušan už nehuhlal. Začalo se mu to totiž líbit. Bylo to nepříjemné, ale lahodné zároveň. Tím víc se na to celou noc těšil. Jenom když mu Slezák na břehu párkrát pleskavě vjel vpředu mezi stehna a studenou rukou prohnětl municírek. Jen tehdy pod bundou zvrátil hlavu a naoko pohoršené dutě zakokrhál: „No, no, no, tak, no, né, nó, nó, é, éé, í, íí, iii, ý, ý, ýýýýáááá, hmmm... to sou věci, to je šílený.“ Ale to už stál v prudké voděnce a první studené oblazy se mu zakously do prýtu, do jíloviště. Vše se třpytilo a bazilišek vesele běhal po sněhu sem a tam. Občas přeběhl hladinu potoka, aniž se potopil... Slezák se odměřeně otcovsky smál a častoval žabákovy pŭlky červenými štípanci...

Za několik hodin potom zahlédli vyjevení sedláci, jak na obzoru, na temeni kopce, jak tam jdou záhadné postavy. Jedna tlustá, bez hlavy, nebo spíše s nějakým žokem na ramenou, a byla nahá a kouřilo se z ní v tomhle mrazivém večeru. Další za ní, menší, třaslavý a kulhavý mužík s jednou neživou rukou, v šustáku, jehož šustot bylo slyšet až k nim, přehlušil kráкот havranů... Bylo vidět, jak poskakuje za tím prvním a zatíná mu palec do řiti. Při téhle podívané se sedláci otřásli, plivli si do širokých rukávů a zavrčeli: „Knecht, knechták...“ Když se podívali znova a zaostřili, uviděli dalšího. Malý ještěr, stojící na zadních nohou, který střídavě skákal na temena obou mužů. Tato

skupinka byla tak neskutečná, že si spravedliví sedláci promnuli oči, vycvrnkali velké černé a ostré ospalky z koutů, mávli rukama, odplivli si a řekli: „... oné... to...“, a šli do krčmy vynadat židovi, že pálí jedovatou alaš, po které mají divné obrázky v očích. Když dozněl jejich tlumený chrapot, bylo ticho. Občas spadl kus sněhu z větví. Mráz se zakousl do krajiny. Slunce už dávno zapadlo za Velký Maramoroš. A první hvězda zasvítila na nebi. Někde v lesích začali výt vlci a vesničané v chalupách se křižovali a se strachem v očích šeptali divná slova: „... klikavec... kokošsar... rarach... diabol...“

Na cestě, která se táhne údolími až k Užhorodu, zamrkala červená světla gazíku.

Praha 1988

Václav Kahuda
Příběh o baziliškovi

Ilustrace na obálce Azarii Gorchakov/Shutterstock.com
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 22. 10. 2019

ISBN 978-80-274-0299-1 (epub)
ISBN 978-80-274-0300-4 (pdf)
ISBN 978-80-274-0301-1 (prc)